

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2014 roku (data prezentaty) powód (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. wniósł pozew o zasądzenie od pozwanego T. P. kwoty 2 979,54 (słownie: dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć 54/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych a także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona niniejszym pozvem wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z powodem umowy nr (...) dotycząca obiektu wskazanego w umowie. Zgodnie z warunkami ww. umowy pozwany zobowiązał się do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia, płatnego zgodnie z wystawionymi fakturami na konto powoda wskazane na ww. fakturach. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy. Powód za wykonaną usługę wystawił pozwanemu faktury VAT tytułem rzeczonych faktur do zapłaty pozostało 2 669,10 zł (słownie: dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt dziewięć 10/100) złotych. Z powodu istniejącej zaległości powód pismem z dnia 27 listopada 2013 roku wezwał pozwanego do zapłaty istniejącej należności wraz z odsetkami ustawowymi, jednak wyżej wymienione wezwanie do zapłaty pozostało bez odpowiedzi. Ze względu na brak dobrowolnej i terminowej zapłaty należności przez pozwanego, powód naliczył na dzień wniesienia pozwu odsetki ustawowe od nieterminowej spłaty, po skapitalizowaniu ujął je w kwocie wartości przedmiotu sporu. Wobec powyższego powód domaga się niniejszym pozvem zasądzenia kwoty 2 979,54 zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć 54/100) złotych, na którą składają się: należność główna w kwocie 2 669,10 zł (słownie: dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt dziewięć 10/100) złotych, skapitalizowane odsetki ustawowe w kwocie 310,44 zł (słownie: trzysta dziesięć 44/100) złotych.

Sąd wydał nakaz zapłaty uwzględniając w całości żądanie powoda.

(dowód: nakaz zapłaty k. 37)

W dniu 9 marca 2015 roku (data prezentaty) pozwany T. P. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, w którym zaskarżył przedmiotowy nakaz w całości i zarzucił nieprawidłowo określoną wartość przedmiotu sporu, poprzez niezastosowanie przepisu art. 20 k.p.c., zgłosił zarzut częściowego przedawnienia części roszczeń żądanych pozvem, zarzut bezzasadności roszczenia w związku z brakiem wykazania istnienia roszczenia. Wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej – T. P., na okoliczności zawarte w treści pisma.. Ponadto wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego łącznej kwoty 617,00 zł (słownie: sześćset siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że Powód w pozwie nieprawidłowo obliczył wartość przedmiotu sporu poprzez kapitalizację odsetek i wliczenie ich do wartości przedmiotu sporu, co stanowi naruszenie przepisu art. 20 k.p.c., zgodnie z treścią tego przepisu do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek, pożytków i kosztów żądanych obok roszczenia głównego. Powód w pozwie jako w.p.s. podał kwotę 2 980,00 zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt 00/100) złotych, na którą składa się należność główna wysokości 2 669,10 zł (słownie: dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt dziewięć 10/100) złotych oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 310 zł (słownie: trzysta dziesięć 00/100) złotych. W związku z powyższym pozwany podnosi zarzut nieprawidłowego wskazania wartości przedmiotu sporu.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty również ze względu na przedawnienie roszczeń podniósł, że zgodnie z treścią art. 751 ust. 1 k.c., roszczenia z tytułu wynagrodzenia za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przedawniają się z upływem lat dwóch, jeśli roszczenia te przysługują osobom, które stale i w ramach prowadzonej działalności gospodarczej trudnią się wykonywaniem działalności na rzecz innych osób. Pozwany wskazuje, że w powyższej sprawie jest niedopuszczalne wydanie nakazu zapłaty, z tego względu, iż powód nie udowodnił istnienia

swojego roszczenia wobec pozwanej, w szczególności do pozwu zostały dołączone faktury, których istnienie oraz zasadność pozwany kwestionuje. Nadto powód nieprawidłowo wezwał pozwanego do zapłaty dochodzonej należności, pozwany twierdzi, że wezwanie do zapłaty z dnia 27 listopada 2013 roku nie zostało mu doręczone.

(dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty k. 52-56)

W dniu 3 czerwca 2015 roku (data prezentaty) pełnomocnik pozwanego złożył pismo, w którym wniósł o przesłuchanie pozwanego przez Sąd Rejonowy (...) w P. z tego względu, że pozwany jest osobą starszą i podróż na trasie P. – W. w celu złożenia wyjaśnień byłaby dla niego dużą niedogodnością, ponadto pełnomocnik pozwanego stwierdził, że pozwany nie był informowany przez powoda o należnych płatnościach również stwierdził, iż powód nienależycie wykonywał swoje zobowiązanie, z tego względu, że system alarmowy był niesprawny, co pozwany wielokrotnie zgłaszał telefonicznie powodowi.

(dowód: pismo pełnomocnika pozwanego k. 67)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty z dnia 15 maja 2014 roku sygn. akt II Nc 15123/14 wydanego przez Sąd Rejonowy dla (...) w W. powód wniósł o: oddalenie zarzutów pozwanego jako całkowicie bezzasadnych, przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność powoda, zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci: wydruku z wewnętrznego systemu powoda przedstawiający wykaz wpłat dokonanych przez pozwanego – na okoliczność uznania roszczenia oraz przerwania biegu terminu przedawnienia. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zawarł z powodem w dniu 12 lutego 2008 roku umowę nr (...), która ściśle określała zakres usług świadczonych przez powoda na rzecz pozwanego oraz warunki finansowe. Powód odniósł się do kwestii doliczenia skapitalizowanych odsetek do świadczenia głównego powołał się przy tym na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2014 roku (sygn. akt IV CZ 134/13, Lex nr 1438423) „Hipoteza art. 20 k.p.c. obejmuje sytuację, w której obok świadczenia głównego dochodzone są odsetki jako świadczenie uboczne, którego wartość nie jest wliczana wówczas do wartości przedmiotu zaskarżenia. Jeżeli natomiast zaskarżeniem objęte są wyłącznie odsetki, to tylko one – mimo dochodzenia ich obok świadczenia głównego – wyznaczają wartość przedmiotu zaskarżenia. Wyjątek ustanowiony w art. 20 k.p.c. dotyczy tylko sytuacji, w której roszczenie uboczne jest żądane obok roszczenia głównego, przy czym co do odsetek jest oczywiste, że chodzi o odsetki naliczone od kwoty objętej nadal spornym roszczeniem głównym. W tym tylko wypadku wartość odsetek nie wpływa na wartość przedmiotu sporu. Jednakże stan objęty hipotezą art. 20 k.p.c. istnieje tylko do chwili prawomocności wyroku rozstrzygającego o świadczeniu głównym. W kwestii przerwania biegu przedawnienia powód stwierdził, że w przedmiotowej sprawie powództwo zostało wniesione w dniu 8 maja 2014 roku wobec tego ta czynność przerwała bieg przedawnienia, ponadto pozwany uznał roszczenie poprzez dokonywanie wpłat na poczet faktur wystawionych na podstawie zawartej umowy. Powód oświadczył, że w celu dochodzenia swych należności wynikających z zawartej umowy ma interes prawny w dochodzeniu powództwa

(dowód: pismo procesowe powoda k. 73-76)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lutego 2008 roku została zawarta umowa nr (...)08/POZ pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a T. P. zam. ul. (...), (...)-(...) B., na mocy której powód jako zleceniobiorca zobowiązał się do monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowania interwencji. Zleceniodawca zobowiązał się do uiszczenia wynagrodzenia w formie abonamentu za monitorowanie oraz gotowość do podjęcia interwencji w kwocie 100,00 zł (słownie: sto złotych 00/100) + 22% VAT płatne zgodnie z otrzymaną fakturą.

(dowód: umowa nr (...) k. 7-8).

(...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. wystawiła T. P. następujące faktury VAT za świadczone usługi zgodnie z umową nr (...) z dnia 12 lutego 2008 roku na monitorowanie sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowanie interwencji w obiekcie położonym w miejscowości B. ul. (...):

- 1) fakturę VAT nr (...) w dniu 30 listopada 2011 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 grudnia 2011 r. – płatność w formie przelewu (k. 30);
- 2) fakturę VAT nr (...) w dniu 30 grudnia 2011 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 13 stycznia 2012 r. – płatność w formie przelewu (k. 29);
- 3) fakturę VAT nr (...) w dniu 30 marca 2012 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 13 kwietnia 2012 r. – płatność w formie przelewu (k. 28);
- 4) fakturę VAT nr (...) w dniu 30 czerwca 2012 r., na kwotę 258,30 zł, z terminem płatności do dnia 18 lipca 2012 r. – płatność w formie przelewu (k. 27);
- 5) fakturę VAT nr (...) w dniu 31 lipca 2012 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 sierpnia 2012 r. – płatność w formie przelewu (k. 26);
- 6) fakturę VAT nr (...) w dniu 31 lipca 2012 r., na kwotę 36,90 zł, z terminem płatności do dnia 24 sierpnia 2012 r. – płatność w formie przelewu (k. 25);
- 7) fakturę VAT nr (...) w dniu 31 sierpnia 2012 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 września 2012 r. – płatność w formie przelewu (k. 24);
- 8) fakturę VAT nr (...) w dniu 28 września 2012 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 12 października 2012 r. – płatność w formie przelewu (k. 23);
- 9) fakturę VAT nr (...) w dniu 31 października 2012 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 listopada 2012 r. – płatność w formie przelewu (k. 22);
- 10) fakturę VAT nr (...) w dniu 30 listopada 2012 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 grudnia 2012 r. – płatność w formie przelewu (k. 21);
- 11) fakturę VAT nr (...) w dniu 31 grudnia 2012 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 stycznia 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 20);
- 12) fakturę VAT nr (...) w dniu 31 stycznia 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 lutego 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 19);
- 13) fakturę VAT nr (...) w dniu 28 lutego 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do 14 marca 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 18);
- 14) fakturę VAT nr (...) w dniu 29 marca 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 12 kwietnia 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 17);
- 15) fakturę VAT nr (...) w dniu 30 kwietnia 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 maja 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 16);
- 16) fakturę VAT nr (...) w dniu 31 maja 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 czerwca 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 15);
- 17) fakturę VAT nr (...) w dniu 28 czerwca 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 12 lipca 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 14);
- 18) fakturę VAT nr (...) w dniu 29 czerwca 2013 r., na kwotę 36,90 zł, z terminem płatności do dnia 19 lipca 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 13);

19) fakturę VAT nr (...) w dniu 31 lipca 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 sierpnia 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 12);

20) fakturę VAT nr (...) w dniu 30 sierpnia 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 13 września 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 11);

21) fakturę VAT nr (...) w dniu 30 września 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 października 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 10);

22) fakturę VAT nr (...) w dniu 31 października 2013 r., na kwotę 123,00 zł, z terminem płatności do dnia 14 listopada 2013 r. – płatność w formie przelewu (k. 9);

W dniu 27 listopada 2013 roku powód sporządził wezwanie do zapłaty należności wynikających z przedmiotowej umowy na łączną kwotę 2 979,54 złotych na którą składała się kwota 2 669,10 złotych należności głównej oraz kwota 310,44 złotych naliczonych odsetek.

(dowód : wezwanie do zapłaty k. 6)

Wezwanie do zapłaty nie zostało doręczone pozwanemu.

(dowód : sprzeciw k. 56)

T. P. do czasu zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie nie uiścił na rzecz S. (...) należności z tytułu przysługującego wynagrodzenia (abonamentu) oraz wynagrodzenia za zlecenie na podstawie łączących strony umów, a dochodzonego w niniejszym postępowaniu .

(okoliczności uznane przez Sąd jako bezsporne i ustalone w oparciu o przepisy art. 229-230 k.p.c. na podstawie twierdzeń stron zawartych w ich pismach procesowych).

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się na dokumentach wskazanych przez strony, które nie były kwestionowane przez strony co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Wobec nie spornego w zasadzie stanu faktycznego spór ograniczał się do kwestii rozumienia przez strony poszczególnych zapisów regulujących obowiązki stron umowy z dnia 12 lutego 2008 roku, których sens pozwany odbierał inaczej niż powód.

Sąd zważył, co następuje:

Po analizie materiału zebranego w sprawie Sąd uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemalże w całości.

Zgodnie z dyspozycją art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Z kolei według art. 735 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (§ 1). Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (§ 2). Natomiast wedle treści art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

W realiach niniejszej sprawy okolicznością bezsporną było to, że strony łączyła umowa, na mocy której pozwany zlecił, a powód zobowiązał się. Strony umówiły się również, że za zrealizowaną pracę powodowi jako zleceniobiorcy przysługiwać będzie wynagrodzenie w formie abonamentu za monitorowanie oraz gotowość do podjęcia interwencji w kwocie 100,00 zł (słownie: sto złotych 00/100) + 22% VAT miesięcznie określone w § 5 umowy z dnia 12 lutego 2008 roku. Bezsporne było również to, że powyższa umowa była zawarta na czas nieokreślony, a więc obowiązywała w okresie, za który powód żąda wypłaty wynagrodzenia.

W ocenie Sądu sprawę niniejszą należy rozpoznawać w oparciu o przepisy Kodeksu cywilnego regulujące umowę zlecenie, tj. art. 734-751 k.c. Zawarta pomiędzy stronami procesu umowa z dnia 12 lutego 2008 roku, jest bowiem umową o świadczenie usług, do której w myśl art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o umowie zlecenia.

Umowę zlecenia zalicza się przy tym do zobowiązań starannego działania, a nie zobowiązań rezultatu. Chociaż sama definicja zakłada dążenie do osiągnięcia określonego rezultatu - dokonania czynności prawnej, jednakże w razie jego nieosiągnięcia, ale jednoczesnego dolożenia wszelkich starań w tym kierunku, przy zachowaniu należytej staranności, zleceniobiorca nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania (K. Kołakowski (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. II, 2006, s. 387; M. Nesterowicz (w:) J. Winiarz, Komentarz, t. II, 1989, s. 685; J. Szczerski (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 1540; A. Szpunar (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 2, s. 393). Innymi słowy odpowiedzialność kontraktowa przyjmującego zlecenie powstanie wówczas, gdy przy wykonaniu zlecenia nie zachował wymaganej staranności, niezależnie od tego, czy oczekiwany przez dającego zlecenie rezultat nastąpił, czy nie. Należyta staranność zleceniobiorcy należy oceniać przez pryzmat art. 355 k.c.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwany nie kwestionował faktu, że powód monitorował nieruchomości pozwanego i był gotów do podjęcia interwencji. W świetle art. 229 k.p.c. fakty przyznane nie wymagają dowodu. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty twierdził, że powód nienależycie wykonywał umowę, gdyż system alarmowy był uszkodzony, ciągle awarie były zgłaszane powodowi. Zważyć jednak trzeba, że umowa jaką strony zawarły była umową starannego działania a nie rezultatu. Zatem powodowi należało się wynagrodzenie za wykonywanie czynności, w tym przypadku za monitorowanie oraz gotowość do podjęcia interwencji, a nie rezultat tych działań. Odnosząc się zaś do kwestii niestarannego i nienależytego wykonywania przez powoda obowiązków podkreślenia wymaga, że ciężar udowodnienia tych faktów spoczywał na pozwanym. W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazany przepis ustanawia zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze i jest ściśle związany z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w szczególności z art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nadto stosownie do treści art. 3 k.p.c., obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach postępowania. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności -- powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Pozwany w sprzeciwie podniósł zarzut przedawnienia w stosunku do trzech faktur: nr (...), której termin płatności upływał z dniem 14 grudnia 2011 roku; nr (...), której termin płatności upływał z dniem 13 stycznia 2012; nr (...), której termin płatności upływał z dniem 13 kwietnia 2012 roku. Sąd na podstawie art. 751 k.c., który stanowi, że z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom uwzględnił zarzut i oddalił powództwo dochodzone na podstawie rzeczonych faktur, na łączną kwotę w wysokości 456,22 zł (słownie: czterysta pięćdziesiąt sześć 22/100) złotych. W pozostałym zakresie Sąd uznał, iż przedstawiona należność do zapłaty wynikająca z przedstawionych faktur nie budzi wątpliwości i na podstawie art. 744 k.c. orzekł jak w pkt. 1 sentencji orzeczenia.

W ocenie Sądu artykuł 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) znajduje zastosowanie do odsetek za opóźnienie. Ze względu na zmianę treści art. 481 k.c, odsetki podlegały rozbiciu na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. Powołana norma nakazuje rozliczać wartość odsetek należnych za okres do dnia wejścia w życie na podstawie przepisów sprzed nowelizacji, tj. wedle dotychczasowej stopy odsetek ustawowych określonej zgodnie z art. 359 § 2, § 3 k.c. i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia. Za okres po wejściu w życie nowelizacji w stosunku do odsetek ustawowych zastosowanie znajduje zaś art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu po nowelizacji. Takie rozumienie przepisu przejściowego sprawia, że koniecznym jest, wobec istnienia po 1 stycznia 2016 r. dwóch rodzajów

odsetek ustawowych, dookreślenie, że obowiązkiem pozwanego po tym dniu jest zapłata odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Na koszty celowego dochodzenia swoich praw przez powoda składały się w niniejszym postępowaniu wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 600 zł - ustalone zgodnie z przepisem § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 Nr 461 t.j.), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł. Na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd rozłożył powyższe koszty w stosunku 80% do 20% i tak odpowiednio zasądził jak w pkt. 3 i 4 sentencji wyroku.